

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 143

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 12/12/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Tối hôm qua có mưa dông rất lớn, liệu phòng của các bạn có bị nước chảy vào không? Đồng tu bản địa nói với tôi những hiện tượng này trước đây rất hiếm có, thế nhưng gần đây thì xảy ra rất nhiều lần, đều là những hiện tượng không bình thường. Đích thực là thiên địa quỷ thần thời thời khắc khắc đang cảnh báo chúng ta, chúng ta nhất định phải lắng lòng mà thể hội, bình lặng mà quan sát. Thời đại đang không ngừng thay đổi, ngàn ngữ gọi là: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước.” Các thiện tri thức trước đây đã rời xa chúng ta rồi, thế hệ trẻ học Phật cùng thời với tôi cũng đã rời xa chúng ta rồi, nhiệm vụ tu hành, hoằng pháp lợi sanh để lại cho chúng ta. Hiện nay chúng ta xem thấy, tuổi tác tôi đã bước vào những năm cuối đời, qua năm nay tôi đã bảy mươi tư tuổi rồi, người xưa có câu: “Bảy mươi tư, tám mươi ba, Diêm vương không mời mà tự đến”; hay nói cách khác, độ tuổi này là độ tuổi nên chết rồi. Lời nói này khi tôi thân cận thầy Lý, thầy Lý thường nói, lúc đó thầy khoảng bảy ba, bảy tư tuổi, thầy thường xuyên nói với chúng tôi: “Nên chết rồi”! Lời này là lời chân thật, hay nói cách khác, việc hoằng pháp lợi sanh tôi phải giao lại. Các bạn đồng học phải nỗ lực, phải hết lòng mà làm, cũng cần thường nghĩ đến tuổi tác mỗi năm một nhiều thêm, chuẩn bị chu đáo để chúng ta giao phó cho thế hệ sau.

Dạy những gì vậy? Từ Không lão phu tử ở Trung Quốc, cho đến Phật pháp là Thích-ca Mâu-ni Phật, hai vị đại thánh thể xuất thế gian đều nói với chúng ta là “thuật lại mà không sáng tác”. Các ngài cũng là kế thừa thế hệ trước, chính mình hết lòng nỗ lực phụng hành những giáo huấn của thế hệ trước, sau đó dạy lại cho thế hệ sau. Những giáo huấn của cổ thánh tiên hiền rất nhiều, nhưng trên thực tế chúng ta chỉ cần áp dụng được vài câu thì cả đời thọ dụng cũng không hết. Cho nên, chúng ta muôn vàn phải nhớ một câu nói rằng: “không cần sáng tạo, không cần đổi mới”; khoa học kỹ thuật của thế gian đang hằng ngày sáng tạo đổi mới, thế nhưng đức hạnh mà đổi mới thì hỏng ngay. Chúng ta không có cách nào đổi mới, Không lão phu tử cũng không có cách gì, Thích-ca Mâu-ni Phật cũng không có cách gì, do vậy kinh mà Phật nói là những gì của cổ Phật nói, đạo mà

Không tử truyền dạy là đạo của tiên vương. Thế nhưng chúng ta phải biết làm sao có thể ứng dụng đại đạo của cổ thánh tiên hiền vào trong đời sống của người hiện thời, chỉ cần làm được điểm này thì đã đại công cáo thành rồi.

Ngày nay, trong xã hội có rất nhiều tai nạn, tôi đã từng nghe người khác nói, rất nhiều nhà tôn giáo khác cũng nói đến vấn đề này, nhà tiên tri thời xưa cũng nói đến vấn đề này. Tốc độ quá nhanh! Lời này nói rất có đạo lý, tốc độ tiến bộ của văn minh vật chất quá nhanh, nhưng văn minh tinh thần lại không theo kịp nên phiền phức liên xuất hiện. Cho nên muốn cứu văn kiếp nạn hiện tiền thì đương nhiên là nói như vậy, nhưng điều này không làm được, cần làm chậm lại sự tiến bộ của văn minh vật chất và tăng tốc sự tiến bộ của văn minh tinh thần. Văn minh vật chất và tinh thần có thể cân bằng, có thể bằng nhau thì đây là việc tốt, đây là hạnh phúc mỹ mãn chân thật, nếu hai điều này không cân bằng thì vấn đề sẽ xuất hiện ngay. Trong tình trạng mất cân bằng như vậy thì thà rằng để văn minh tinh thần tiến bộ chậm, còn văn minh vật chất có thể dừng lại, trong đây có đạo lý rất lớn. Cho nên, chúng ta hết thấy không cầu thành tích, không tranh lợi nhỏ. Ngày nay, việc chúng ta cần làm rất nhiều, chính mình phải luôn nắm chắc phương châm làm việc, bất luận làm việc gì, chúng ta phải nghĩ đến mặt ảnh hưởng của nó lớn thế nào, thời gian dài bao lâu. Nếu như là ảnh hưởng tích cực, ảnh hưởng tốt thì phương diện này càng lớn càng tốt, thời gian càng dài càng tốt. Chỉ cần chúng ta quan sát từ phương hướng này thì đã thu được một nửa thành công rồi, những công sức và tinh thần mà chúng ta bỏ ra như vậy mới có giá trị, mới có hiệu quả.

Cho nên tầm nhìn nhất định phải xa, phải nhìn được sâu, phải nhìn được xa, đừng vì lợi ích bản thân, đừng vì lợi ích đoàn thể nhỏ, vậy thì sẽ không có cách nào giải quyết vấn đề nan giải của thế kỷ tiếp theo. Vì sao người trước đây có thể suy nghĩ vì lợi ích của đoàn thể nhỏ? Người trước đây thì được, bởi vì không gian sinh sống của họ không lớn. Không gian sinh sống của người hiện nay là cả địa cầu, còn muốn phát triển vươn tới các tinh cầu khác, suy nghĩ của chúng ta, tu học của chúng ta nhất định phải đồng hành cùng với tình hình thực tế. Không gian sinh sống của người hiện nay là cả địa cầu này, nên vấn đề chúng ta suy xét cần phải đặt tầm nhìn vào cả địa cầu thì vấn đề này có thể giải quyết. Trước đây giao thông hạn chế, thông tin không phát triển, thậm chí có một số người cả đời đều không ra khỏi huyện mà họ sống, không gian sinh sống cả đời họ chỉ lớn như vậy. Do vậy, họ chỉ có thể suy nghĩ đến khu vực đó của họ, nghĩ đến huyện đó của họ là đủ rồi, cả đời họ liền đạt được hạnh phúc mỹ mãn. Cho

nên, hạnh phúc mỹ mãn chân thật là phải xem không gian hoạt động của chúng ta rộng lớn bao nhiêu. Chúng ta xem thấy trong kinh Hoa Nghiêm, Phật Bồ-tát của thế giới Hoa Tạng, không gian hoạt động của các ngài là tận hư không pháp giới, cho nên các ngài khởi tâm động niệm, phạm vi nghĩ đến là hư không pháp giới. Từ trong đây chúng ta học được nhiều điều, khi chúng ta nghĩ đến một phạm vi nhỏ thì không những không giải quyết được vấn đề mà còn sanh ra rất nhiều phiền phức.

Những tranh chấp trên thế giới ngày nay, thiên tai nhân họa từ đâu mà có? Không gian hoạt động của chúng ta đã là khắp thế giới rồi, nhưng suy nghĩ và tư tưởng của chúng ta vẫn bị trói buộc vào đoàn thể nhỏ của chúng ta. Cho nên sinh ra những mâu thuẫn giữa đoàn thể với đoàn thể, giữa quốc gia với quốc gia, giữa chủng tộc với chủng tộc, giữa tôn giáo với tôn giáo, trước đây không có điều này, ngày nay xuất hiện rồi, có rất nhiều nghi ngờ, hiểu lầm, mâu thuẫn. Trước đây không có những sự việc như vậy là do không gian sinh hoạt nhỏ, đôi bên không có qua lại giao lưu, không cần thiết phải nghĩ đến những việc này. Hiện nay thì không được, tiếp xúc quá nhiều nên không thể không suy nghĩ, không thể không học tập, cho nên thường thức phải phong phú, nhưng nguyên tắc phải đơn giản. Chúng ta tổng hợp những giáo huấn của đại thánh đại hiền thế xuất thế gian đã dạy chúng ta, thậm chí tổng hợp những giáo huấn của các nhà tôn giáo, những giáo chủ của các tôn giáo này, tổng hợp giáo huấn của các ngài lại thì thấy không ngoài tâm chân thành, yêu thương. Đây là điều mà đại thánh đại hiền thế xuất thế gian, tất cả giáo chủ của các tôn giáo đều công nhận. Tâm chân thành, tâm yêu thương thì nhà Phật chúng ta gọi là tâm từ bi, tâm từ bi chân thành thì tuyệt đối không có tự tư tự lợi, tuyệt đối không kèm theo bất cứ điều kiện gì. Không phân biệt chủng tộc, không phân biệt tín ngưỡng tôn giáo, không phân biệt nam nữ già trẻ, không phân biệt sang hèn giàu nghèo, nhất loạt bình đẳng, chân thành, từ bi.

Chúng ta tổng kết giáo huấn của Phật, nắm chắc cương lĩnh. Chúng tôi đề ra hai mươi chữ: “Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi, nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên.” Mọi người đều đồng ý, sau cùng là “niệm Phật” thì họ có nghi hoặc, chúng tôi nói với họ về “niệm Phật”, Phật là gì? Phật chính là mười tám chữ phía trước, hai chữ cuối này chính là dặn dò nhắc nhở không được quên mười tám chữ phía trước, đây gọi là “niệm Phật”. Niệm chân thành là niệm Phật, niệm thanh tịnh là niệm Phật, niệm bình đẳng là niệm Phật, thậm chí là niệm nhìn thấu, niệm buông xuống, niệm tự tại, niệm tùy duyên, thấy đều là niệm Phật, đến đây mọi người đều hiểu rõ rồi, Phật là ý nghĩa như vậy. Niệm Phật

không phải là niệm một người nào đó, trong Phật pháp, mười phương ba đời hết thấy chư Phật Như Lai đều đại biểu cho hai mươi chữ này. Các ngài làm được viên mãn hai mươi chữ này rồi thì chúng ta gọi người này là Phật, các ngài biểu diễn cho chúng ta xem, làm ra tấm gương cho chúng ta xem, dạy chúng ta làm sao trải qua ngày tháng, làm sao làm việc, làm sao chung sống với hết thấy chúng sanh. Quý vị suy nghĩ kỹ sẽ thấy không xa rời hai mươi chữ này, thiên kinh vạn luận thì hai mươi chữ này là trung tâm, nắm lấy trung tâm, những điều khác đều là chi tiết nhỏ. Phật nói chi tiết nhiều như vậy là đối với những hoàn cảnh khác nhau, chúng ta cần phải làm sao để thực hiện nguyên tắc này.

Điều này nhà Phật gọi là tùy cơ thuyết pháp, tùy loại hiện thân, nên dùng thân gì để độ thì hiện thân đó, chúng ta phải hiểu được nguyên lý nguyên tắc này. Nên thuyết pháp gì thì nói pháp đó, trong kinh Phật nêu ra thí dụ cho chúng ta, nên dùng thân Phật để độ thì sẽ hiện thân Phật mà thuyết pháp; nên dùng thân bà-la-môn để độ thì sẽ hiện thân bà-la-môn mà thuyết pháp. Bạn thấy đó, rất linh hoạt, rất tự tại, một chút gò bó cũng không có, một chút miễn cưỡng cũng không có. Điều này chân thật là Phổ Hiền Bồ-tát trong Thập nguyện vương đã dạy chúng ta “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”.

Về học Phật thì người Trung Quốc rất thích kinh Kim Cang Bát-nhã Ba-la-mật, không phải không có đạo lý. Đại đức xưa nói cho chúng ta biết bộ kinh này là cương yếu của bát-nhã, bát-nhã là trí tuệ chân thật, trong đó quan trọng nhất là gì? Chẳng qua là dạy chúng ta “nhìn thấu, buông xuống”. Kinh Kim Cang chính là nói về bốn chữ này, nhìn thấu thế gian như mộng huyễn, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”. Thập pháp giới y chánh trang nghiêm đều là pháp hữu vi, sau khi nhìn thấu rồi thì dạy bạn buông xuống, buông xuống gì vậy? Buông xuống những điều cho là thật, lấy giả cho là thật! Những điều nào cho là thật? Tự tư tự lợi cho là thật, danh văn lợi dưỡng cho là thật, tham sân si mạn cho là thật. Sai rồi! Không những phải buông xuống tất cả những điều này, ngay cả việc hoằng pháp lợi sanh cũng phải buông xuống, không thể để ở trong tâm. Thế nhưng quý vị phải nghe rõ ràng, việc tốt phải tích cực đi làm nhưng trong tâm không để lại dấu vết, đây gọi là buông xuống. Không phải nói việc tốt cũng không làm, nếu việc tốt cũng không làm thì Thích-ca Mâu-ni Phật hà tất phải giảng kinh thuyết pháp 49 năm cho mọi người, một ngày cũng không nghỉ, việc tuy làm nhưng trong tâm không chấp trước. Không nên cho rằng Thích-ca Mâu-ni Phật giảng kinh thuyết pháp cho mọi người thì công đức rất lớn, vậy thì bạn chấp tướng rồi, bạn chưa buông xuống; [cho rằng] quả báo thù thắng, vậy bạn cũng chưa

buông xuống. Nhất định phải làm được “làm mà không làm, không làm mà làm”, đây là thái độ nhìn thấu, buông xuống thật sự. Chúng ta học Phật thì cần phải học ở những chỗ này, vậy mới thật sự được thọ dụng.

Phàm chuyện gì cũng tùy duyên, khiến hết thảy chúng sanh thường sanh tâm hoan hỉ, tại sao phải làm như vậy? Bởi chúng sanh chưa giác ngộ, chúng sanh đang mê. Khi mê thì tạo nghiệp, tạo nghiệp thì chịu ác báo, vô cùng thâm khổ không nói nên lời. Người giác ngộ là đại từ đại bi, nói với quý vị, đại từ đại bi là phương tiện nói. Nếu như thật sự “tôi muốn đại từ đại bi để cứu họ”, thì lại sai rồi, lại chấp trước nữa rồi, bạn vẫn chưa buông xuống, buông xuống chưa triệt để, buông xuống chưa sạch sẽ, ngay cả ý niệm này cũng không có. Tôi thường lấy thí dụ này để nói, tay trái của chúng ta bị muỗi đốt, tay phải xoa xoa cho tay trái, an ủi nó, vậy có phải tôi phát tâm từ bi để giúp đỡ tay trái, cứu giúp nó hay không? Ý niệm cũng không có, gọi là “pháp vốn như vậy”, rất tự nhiên là như vậy. Công phu của chúng ta thành thực rồi, tu hành chứng quả của chúng ta mới viên mãn, viên mãn là một chút dấu vết cũng không để lại; nếu vẫn còn một chút dấu vết ở trong đó thì sẽ không viên mãn. Chúng ta phải hết lòng, phải nỗ lực, đây là đại viên mãn, cứu cánh viên mãn.

Chúng ta muốn hỏi, chúng ta nghiệp chướng sâu nặng thì ngay đời này có thể đạt đến cảnh giới này được không? Đáp án là khẳng định được. Có khả năng đạt đến cảnh giới này, đại sư Thiện Đạo nói rất hay: “Đều ở gặp duyên không giống nhau.” Nếu duyên bạn gặp thù thắng thì đời này bạn không khó đạt đến cảnh giới này; duyên thù thắng cực độ thì bạn hãy xem Long Nữ trong kinh Pháp Hoa tám tuổi thành Phật, duyên quá thù thắng! Tám tuổi vẫn là trẻ nhỏ, chưa trưởng thành. Long Nữ là súc sanh, không phải thân người, đâu có chuyện không làm được, không làm được là do duyên chưa đủ. Chúng ta ngày nay gặp được duyên tương đối thù thắng, vấn đề là bản thân chúng ta có biết khế nhập hay không, điều kiện khế nhập thì chân thật không có gì khác là “tôn sư trọng đạo, y giáo phụng hành”. Chữ “sư” này, tôi không phải là thầy, vậy ai là thầy của chúng ta? Ngày nay chúng ta đều học với Thích-ca Mâu-ni Phật, là bổn sư, Bồ-tát là huynh trưởng của chúng ta, là đồng học của chúng ta, cho nên quan hệ của chúng ta đều là đồng học. Tôi chẳng qua là học sớm hơn các bạn mấy năm, học nhiều hơn mấy năm, tôi đem những kinh nghiệm mà tôi tu học được công hiến cho các bạn làm tham khảo. Tôi có lòng tin vô cùng sâu sắc đối với giáo huấn của Phật-đà, một đời này có thể khế nhập cảnh giới của Phật Bồ-tát, một chút hoài nghi cũng không có. Mấy hôm nay, tôi nghĩ chúng ta tranh thủ chút thời gian buổi sáng

sớm này để chuyên báo cáo những vấn đề này cho quý vị, cung cấp cho mọi người làm tham khảo, làm thế nào khế nhập cảnh giới của Phật Bồ-tát. Hay nói cách khác, làm thế nào khế nhập cảnh giới Phật Hoa Nghiêm, chúng ta trải qua đời sống của Phật Bồ-tát chính là chuyển phàm thành thánh, phải làm thế nào để chuyển biến từ trong tâm lý.

Chư vị đồng học, chào mọi người! Gần đây khắp nơi thường xuyên truyền tin tức về tai nạn, đích thực tần suất đã tăng lên, hơn nữa tình hình tai nạn cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Sau khi xảy ra động đất ở Đài Loan đã không ít người dần dần bắt đầu giác ngộ, giác ngộ là một hiện tượng tốt, sau khi giác ngộ thì phải lập tức quay đầu. Vậy quay đầu từ chỗ nào? Quan trọng nhất là phải quay đầu từ mê chấp. Phật Bồ-tát dạy chúng ta chuyển mê thành ngộ, điều này mới có thể thật sự tiêu trừ tai nạn. Chúng ta có một người quay đầu thì có thể tiêu trừ tai nạn của chính mình, nếu đại chúng có thể quay đầu thì có thể tiêu trừ cộng nghiệp. Trong đây có lý luận, có nhân quả, có thể nói là cách nói, cách nghĩ, cách làm này là hợp tình hợp lý, chúng ta nên tin sâu không nghi. Vậy rốt cuộc chuyển đổi từ đâu? Chuyển đổi từ mở rộng tâm lượng, đại lượng khoan thứ, tha thứ lỗi lầm của người khác. Thử hỏi chính mình có lỗi hay không? Chính mình có thể tha thứ cho chính mình, nhưng nhất định không thể tha thứ cho người khác, vậy tai nạn này vĩnh viễn không thể tiêu mất, vĩnh viễn không thể ngừng dứt, tạo thành một cục diện vô cùng hỗn loạn của việc oan oan tương báo. Oan oan tương báo giữa người với người, oan oan tương báo giữa người với vật, giữa người với thiên địa quỷ thần, tất cả đều là oan oan tương báo, điều này có đáng sợ không? Những lời này tuyệt đối không phải mê tín.

Giáo huấn của Phật-đà là từ căn bản, trừ bỏ hết thảy tai nạn, trừ bỏ hết thảy tội chướng một cách cứu cánh, đó là gì? Là dạy chúng ta nhận thức tự tánh. Nhà Thiền gọi là “minh tâm kiến tánh”, kiến tánh liền thành Phật, thành Phật là thành tựu trí tuệ cứu cánh viên mãn, thành tựu công đức cứu cánh viên mãn, thành tựu hạnh phúc cứu cánh viên mãn. Ngạn ngữ xưa của Trung Quốc nói “lượng lớn phước lớn”, người tâm lượng nhỏ thì đâu có phước báo! Chúng ta xem hiện nay, những người đại phú đại quý của thế gian này, bạn chỉ cần để ý tâm lượng của họ, nếu như tâm lượng nhỏ thì phú quý này sẽ không lâu dài, không hưởng được trọn vẹn. Nếu tâm lượng lớn, có thể khoan dung, có thể khoan thứ người khác, có thể từ bi cứu tế người khác thì người này có phước chân thật.

Chúng ta ở trong giai đoạn hiện tiền, đây là giai đoạn tai biến lớn. Trong lúc giảng kinh, tôi thường khuyên mọi người, chúng ta phải học chư Phật Như

Lai: “Tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, nhất định phải xem hết thấy chúng sanh là thân bằng quyến thuộc của chính mình. Lời Phật nói trong kinh không phải là xem giống như, mà là thật sự, “hết thấy người nam là cha ta, hết thấy người nữ là mẹ ta”, không chỉ bao gồm cõi người, mà hết thấy cõi súc sanh, hết thấy cõi quỷ thần, thập pháp giới thấy đều đã bao gồm. Hết thấy chúng sanh hữu tình đều là cha mẹ của chúng ta, là chư Phật Như Lai. Vậy thì tâm ghen ghét đố kỵ của chúng ta liền đoạn được sạch sẽ, tâm hiếu thuận, tâm cung kính mới có thể sanh khởi. Hiếu kính là tánh đức của chúng ta, tự tánh vốn đủ đại đức đại năng, nhưng vô cùng đáng tiếc là đã bị tự tư tự lợi, thị phi nhân ngã, tham sân si mạn chướng ngại rồi. Tự tánh vốn đủ đức tướng trí tuệ của Như Lai nhưng lại không thể hiện tiền, lỗi lầm này không phải ở bên ngoài, không liên quan đến bất kỳ ai, lỗi lầm hoàn toàn ở chính mình, chính mình đã mê. Sau khi mê thì mới chấp trước cái thân thể này là ta, không biết được hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là ta chân thật, nhà Phật nói về chứng đạo, chứng quả, “chứng” này nghĩa là gì? Là chúng mình hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là mình, chính là nói việc này. Cho nên pháp giới chúng sanh là cùng chung một thể sanh mạng, trong kinh Đại thừa thường nói: “Mười phương ba đời Phật, cùng chung một pháp thân”, “một tâm một trí tuệ”, đã nói rõ ràng như vậy, sáng tỏ như vậy.

Chúng ta đọc xong, nghe xong, cũng gật đầu, cũng tán thán, thế nhưng không chuyển được cảnh giới; không những không chuyển lại được mà việc này nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông. Tại sao không chuyển lại được? Tại sao nghĩ không thông? Trong đây có chướng ngại, chướng ngại nghiêm trọng, chướng ngại này chính là bốn tướng mà trong kinh Kim Cang nói tới, chúng ta chấp trước rất sâu về “tướng ta, tướng người, tướng chúng sanh, tướng thọ giả”. Cho nên chân tướng của sự thật, chân tướng của bản thân chúng ta đã không thấy được. Tôi đối lập với người, mà không biết mình với người là một thể, cùng một chân tâm, cùng một bản tánh biến hiện ra. Trong kinh Hoa Nghiêm nói “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”, tâm là một, thức cũng là một, cho nên mười phương ba đời hết thấy chư Phật mới cùng một pháp thân. Còn chúng ta thì sao? Mỗi một chúng sanh chúng ta là Phật vị lai trong mười phương ba đời chư Phật, Phật đã nói câu này nhiều lần rồi, nhiều lần nhắc nhở chúng ta để chúng ta giác ngộ. Phật nói rất hay: “Hết thấy chúng sanh đều có Phật tánh”, chúng sanh tam đồ, địa ngục vẫn là có Phật tánh, hễ có Phật tánh thì đều thành Phật. Thành Phật là người người bình đẳng, không phải chỉ có chư Phật các ngài mới có thể làm được, người khác không

làm được, không phải như vậy, hết thầy chúng sanh ai ai cũng có thể làm được, tất nhiên làm được. Hoa Nghiêm nói được còn thấu triệt hơn: “Tình và vô tình, cùng viên chủng trí”, câu này đã bao gồm cả chúng sanh vô tình rồi, chúng sanh vô tình, ngày nay chúng ta gọi là thực vật, khoáng vật, hiện tượng tự nhiên. Tại sao có thể cùng viên chủng trí? Bởi chúng sanh vô tình có pháp tánh, Pháp tánh và Phật tánh là một tánh, cho nên khi chúng sanh thành Phật thì đồng thời liền thấy núi sông đất đai, cỏ cây hạt bụi đều thành Phật đạo, lời này là thật, cảnh giới chân thật.

Cho nên, chư Phật Bồ-tát hết lòng hết dạ ngày ngày đang khuyến bảo chúng ta, ngày ngày đang động viên chúng ta. Chúng ta nghĩ xem chúng ta có phải là học trò tốt hay không? Học trò tốt thì phải nghe lời thầy, tin tưởng lời thầy, lý giải lời thầy, y giáo phụng hành. Chúng ta đọc Hoa Nghiêm, mọi người cùng nhau nghiên cứu thảo luận Hoa Nghiêm, tông chỉ của Hoa Nghiêm là gì? Là dạy chúng ta nhanh chóng thành Phật. Năm mươi ba lần tham học của Thiện Tài đồng tử đã làm ra một tấm gương cho chúng ta xem, chúng ta ở thế gian, bất luận là thân phận gì, bất luận là làm ngành nghề nào, trải qua đời sống như thế nào thì ở ngay trong cương vị của chính mình tu hành chứng quả, viên thành Phật đạo. Không cần phải thay đổi thân phận, không cần phải thay đổi nghề nghiệp, cũng không cần phải thay đổi tín ngưỡng tôn giáo, tu hành chứng quả không có gì chướng ngại. Lý sự vô ngại, sự sự vô ngại, chỉ cần quay đầu liền thành tựu, nhà Phật thường nói “quay đầu là bờ”, “bờ” đó là gì? Bờ là Phật đạo. Đối diện của “bờ” là chín pháp giới, chín pháp giới không phải là bờ, chúng sanh trong chín pháp giới quay đầu thì đều thành Phật, đây là pháp môn không thể nghĩ bàn. Chúng sanh ở địa ngục A-tỳ chỉ cần họ quay đầu cũng bình đẳng thành Phật, chúng ta xem thấy trong kinh Vô Lượng Thọ, kinh Vô Lượng Thọ là kinh điển giúp hết thầy chúng sanh bình đẳng thành Phật. Những lý luận bình đẳng thành Phật và phương pháp bình đẳng thành Phật được nói trong đây là không cần phải trải qua từng giai đoạn nâng cao, như ở cõi địa ngục nâng lên cõi ngạ quỷ, cõi ngạ quỷ nâng lên cõi súc sanh, cõi súc sanh lại nâng lên cõi người, không cần phải phiền phức như vậy. Từng bước, từng bước dần dần nâng lên phía trên như thế là phương pháp vô cùng chậm chạp. Người căn tánh viên đốn không chọn lựa phương pháp này, mà trực tiếp một đời liền viên mãn.

Nói thật ra, một đời thì thời gian đã là rất dài rồi, chỉ cần ý niệm chuyển trở lại là được, đâu cần nhiều phiền phức như vậy! Lý như vậy, sự cũng như vậy. Ngày nay, chúng ta không chuyển lại được là do lý ngộ chưa đủ, sự chuyển chưa

được, thế nhưng tuyệt đối không được nản chí, không được thoái chuyển. Chúng ta phải hết lòng, phải nỗ lực, dũng mãnh tinh tấn, cần dùng phương pháp gì? Dùng phương pháp “huân tập nghe thành hạt giống”. Đây là một bí quyết, tuyệt đối không được ngừng đọc Đại thừa, tuyệt đối không được ngừng nghe kinh giáo. Mỗi ngày chúng ta phản tỉnh, không ngừng sửa lỗi, mỗi ngày hết lòng làm. Được như vậy thì người lợi căn trong hai, ba năm sẽ chuyển cảnh giới lại được; người độn căn, tập khí phiền não nặng thì mười năm, hai mươi năm cũng chuyển lại được. Bạn muốn hỏi những người nào đã thật sự chuyển lại được? Chúng ta xem trong Cao Tăng Truyện, trong Cư Sĩ Truyện, trong Thiện Nữ Nhân Truyện, xem thử những người tu hành thời xưa này, những thí dụ về việc họ chuyển lại được rất nhiều, hiện nay có hay không? Không thể nói không có, chúng ta chưa gặp được. Thật ra mà nói, người chân thật chuyển lại được thì bạn cũng nhìn không ra, tại sao lại nhìn không ra? Vì tâm quá thô, tâm qua loa hời hợt. Nếu như bạn có thể tỉ mỉ quán chiếu thì bạn có thể phát hiện, trước mắt chúng ta cũng có, không phải không có.

Tướng chuyển trở lại là như thế nào? Hình dáng như thế nào? Là ý niệm tự tư tự lợi của người này không còn nữa. Phạm phu khởi tâm động niệm là vì mình, vì gia đình mình, vì đoàn thể mình, đã chuyển trở lại thì không còn ý niệm này nữa. Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều vì hết thấy pháp giới chúng sanh, người này đã chuyển trở lại rồi. Niệm niệm đều là nghĩ vì lợi ích hết thấy chúng sanh khổ nạn, người không nghĩ vì mình thì người này đã chuyển trở lại. Họ có thể chuyển, vì sao mình không thể chuyển? Họ có thể nhìn thấu, vì sao mình không nhìn thấu? Họ có thể buông xuống, vì sao mình không buông xuống? Thật sự nghĩ không thông thì vẫn cần phải đọc kinh, nghe pháp, “huân tập nghe thành hạt giống” này là mấu chốt quan trọng của cả đời tu học có thành tựu hay không. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta thảo luận đến đây.